

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2009.gada 29.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs V.Endzelis,
tiesneses K.Krastiņa un V.Zommere,

piedaloties pieteicējam A.C.,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz A.C. pieteikumu par Rīgas domes Labklājības departamenta 2006.gada 6.februāra lēmuma Nr.DL-06-62-ap un 2006.gada 13.marta lēmuma Nr.DL-06-123-ap atcelšanu, jauna administratīvā akta izdošanu un kaitējuma atlīdzinājumu Ls 100 apmērā, sakarā ar A.C. apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 10.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 5.janvārī Rīgas domes Labklājības departamenta Rīgas Vidzemes priekšpilsētas Sociālā dienesta vadītāja pieņēma lēmumu Nr.SDVP-06-40-ap, ar kuru nolēma A.C. atteikt pabalsta veselības aprūpei, mācību grāmatu iegādei, kā arī apģērba un apavu iegādei piešķiršanā.

Izskatot A.C. sūdzību par šo lēmumu, Rīgas domes Labklājības departaments 2006.gada 6.februāra lēmumā Nr.DL-06-62-ap (turpmāk arī – 2006.gada 6.februāra lēmums) atzina, ka Sociālā dienesta lēmumi atteikt pabalstus mācību grāmatu, apģērba un apavu, un medikamentu iegādei ir pamatoti.

2006.gada 20.februārī Rīgas domes Labklājības departamenta Rīgas Vidzemes priekšpilsētas Sociālā dienesta vadītāja pieņēma lēmumu Nr.SDVP-732-ap, ar kuru nolēma A.C. atteikt piešķirt pabalstu mācību grāmatu iegādei, pamatojoties uz to, ka Rīgas domes saistošie noteikumi šāda veida pabalstu neparedz.

Izskatot A.C. sūdzību par šo lēmumu, Rīgas domes Labklājības departaments ar 2006.gada 13.marta lēmumu Nr.DL-06-123-ap (turpmāk arī – 2006.gada 13.marta lēmums) atzina Sociālā dienesta lēmumu par pamatotu.

[2] Nepiekrītot Rīgas domes Labklājības departamenta (turpmāk arī - atbildētājs) 2006.gada 6.februāra un 13.marta lēmumiem, A.C. iesniedza pieteikumus Administratīvajā rajona tiesā par šo lēmumu atcelšanu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 20.februāra lēmumu pieņemts A.C. (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par 2006.gada 6.februāra lēmuma atcelšanu un jauna administratīvā akta izdošanu, kā arī kaitējuma atlīdzinājumu Ls 100 apmērā un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42325206.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 22.marta lēmumu pieņemts pieteicēja pieteikums par 2006.gada 13.marta lēmuma atcelšanu un jauna administratīvā akta izdošanu un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42351406.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 30.jūnija lēmumu administratīvā lieta Nr.A42351406 pievienota lietai Nr.A42325206 un abām lietām noteikts kopīgs lietas numurs A42325206.

Pieteicējs pieteikumā lūdz atcelt 2006.gada 6.februāra un 2006.gada 13.marta lēmumus pamatojoties uz to, ka Vidzemes priekšpilsētas Sociālais dienests, pieņemot lēmumus, nav veicis vispusīgu pieteicēja individuālo vajadzību un resursu novērtējumu, kā arī nav noskaidrojis un izvērtējis pieteicēja viedokli un argumentus šajā lietā.

[3] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā par pieteicēja iesniegto pieteikumu norādīja, ka to pilnībā neatzīst pamatojoties uz turpmāk minēto.

[3.1] Atbilstoši atbildētāja rīcībā esošai informācijai Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas Sociālais dienests pieteicēja ģimenei 2005.gadā ir sniedzis sociālo palīdzību Ls 533,65 apmērā. Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 32.pants paredz, ka sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā. Savukārt Rīgas domes 2005.gada 15.februāra saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 3.3. un 3.4.punkts noteic, ka Sociālais dienests piešķir pabalstu medikamentu, kuri iekļauti Kompensējamo zāļu sarakstā, iegādes izdevumu daļas samaksai un ka Sociālā dienesta Sociālā komisija piešķir pabalstu, individuāli izvērtējot personas vajadzību saņemt veselības aprūpes pakalpojumus vai iegādāties medikamentus, kā arī ņemot vērā Sociālā dienesta finansiālās iespējas.

Sociālā dienesta rīcībā nav informācijas, ka pieteicējs būtu bijis krīzes situācijā un viņa iegādātie medikamenti nav Kompensējamo zāļu sarakstā.

[3.2] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 7.panta 1. un 3.punkts paredz, ka klientam ir pienākums aktīvi iesaistīties savas problēmas risināšanā, pildot līdzdarbības pienākumus, un aktīvi darboties, lai palielinātu savu pelnītspēju un ienākumus. Pieteicēja sociālās situācijas risināšanai viņam tika ieteikts izpildīt Sociālā dienesta lūgumu un apmeklēt mikrorajona sociālā darba speciālisti B.K. vai sazināties telefoniski ar sociālo darbinieci I.U..

2006.gada 26.janvārī ar pieteicēju tika noslēgta vienošanās par līdzdalību Nr.54/12, saskaņā ar kuru pieteicējs apņēmas līdz 2006.gada 3.februārim uzsākt sadarbību ar iepriekš minēto sociālo darbinieci I.U., kura strādā ar jauniešiem bezdarbniekiem, un turpmāk savus pirkumus, kas nav

pamatvajadzību apmierināšanai, saskaņot ar sociālā darba speciālisti B.K.. Tikšanās laikā ar I.U. pieteicējs informēja viņu, ka neplāno strādāt algotu darbu, pirms nebūs ieguvis vidējo izglītību, bet uz nākamajām plānotajām tikšanām viņš neieradās un par neierašanās iemesliem neinformēja. Noslēgtās vienošanās punkts par pirkumu saskaņošanu netiek ievērots un pieteicējs turpina regulāri iesniegt lūgumus Sociālajā dienestā pirkumu apmaksai, kas nav saistīti ar pamatvajadzību nodrošināšanu.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 10.jūlija spriedumu A.C. pieteikums par Rīgas domes Labklājības departamenta 2006.gada 6.februāra lēmuma Nr.DL-06-62-ap un 2006.gada 13.marta lēmuma Nr.DL-06-123-ap atcelšanu, jauna administratīvā akta izdošanu un kaitējuma atlīdzinājumu Ls 100 apmērā noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa konstatēja, ka pieteicējs vērsies ar iesniegumiem pie atbildētāja un lūdzis piešķirt viņam sekojošus vienreizējos materiālos pabalstus:

- 1) mācību grāmatu iegādes izdevumu segšanai Ls 9,58 apmērā;
- 2) pamatvajadzību nodrošināšanai – apavu un apģērba iegādei Ls 40,00 apmērā;
- 3) iegādāto medikamentu apmaksai Ls 13,87 apmērā;
- 4) pabalstu mācību grāmatu iegādei Ls 40,00 apmērā.

[4.2] Atbildētājs ar saviem lēmumiem ir atteicis piešķirt pieteicējam iepriekš norādītos materiālos pabalstus un savus atteikumus pamatojis ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.pantu un Rīgas domes 2005.gada 15.februāra saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 3.4.punktu.

[4.3] Saskaņā ar likuma „Par sociālo drošību” 13.panta pirmo daļu sociālie pakalpojumi šā likuma izpratnē ir pasākumi, kurus nodrošina valsts vai pašvaldība naudas vai mantisko pabalstu vai citu pakalpojumu veidā, lai veicinātu personas sociālo tiesību pilnvērtīgu īstenošanu. Saskaņā ar šā likuma 18.panta pirmo un otro daļu tiesības uz sociālajiem pakalpojumiem rodas no dienas, kad ir iestājušies likumā vai citos normatīvajos aktos paredzētie nosacījumi. Ja tiesības attiecas uz sociālajiem pakalpojumiem, kuri saskaņā ar likumu tiek sniegti pēc sociālo pakalpojumu sniedzēja izdarīta novērtējuma un pieņemta lēmuma, tiesības rodas no dienas, kad pieņemts lēmums par pakalpojumu sniegšanu.

Tas nozīmē, ka pieteicējam ir tiesības saņemt sociālos pakalpojumus (materiālo sociālo palīdzību) tikai tai gadījumā, ja viņam šādas tiesības rodas uz likuma pamata vai arī pašvaldība, ievērojot likumā noteikto kompetenci un tai piešķirto rīcības brīvību, ir pieņēmusi atbilstošu lēmumu.

[4.4] Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 32.pantu sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbaspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.pants nosaka sociālās palīdzības pabalstu veidus. Tie ir – pabalsts garantētā minimālā ienākumu līmeņa nodrošināšanai, pabalsts ārkārtas situācijā un pašvaldības saistošajos noteikumos noteiktie pabalsti, ja ir apmierināts pamatots pašvaldības trūcīgo iedzīvotāju pieprasījums pēc pabalsta garantētā minimālā ienākumu līmeņa nodrošināšanai.

Tas nozīmē, ka pašvaldība ir tiesīga piešķirt tikai likumā un pašvaldības saistošajos noteikumos noteiktos sociālās palīdzības veidus. Pie tam, pašvaldībai ir jāievēro likumā un Ministru kabineta noteikumos noteiktā sociālo pabalstu piešķiršanas kārtība.

[4.5] Saskaņā ar Sociālās palīdzības un sociālo pakalpojumu likuma 35.panta otro daļu pašvaldība, neizvērtējot personas (ģimenes) ienākumus, var piešķirt personai (ģimenei) vienreizēju pabalstu ārkārtas situācijā, ja stihiskas nelaimes vai iepriekš neparedzamu apstākļu dēļ tā nespēj apmierināt savas pamatvajadzības.

Saskaņā ar šā likuma 1.panta 11.punktu pamatvajadzības ir ēdiens, apģērbs, mājoklis, veselības aprūpe, obligātā izglītība.

Tiesa konstatēja, ka pieteicēja pieprasītie materiālie pabalsti – mācību grāmatu iegādei, medikamentu iegādei un apģērbu un apavu iegādei varētu tikt pielīdzināti pie pabalstiem, kas ir vērsti uz pamatvajadzību apmierināšanu. Tomēr, lai pašvaldībai būtu pienākums sniegt pieteicējam šādu viņa pieprasīto sociālo palīdzību ir jākonstatē, ka pastāv ārkārtas situācija, kas ir izveidojusies stihiskas nelaimes vai iepriekš neparedzamu apstākļu dēļ.

Tiesa atzina, ka nedz iesniegumā iestādei, nedz arī pieteikumā tiesai pieteicējs nav norādījis uz ārkārtas situācijas pastāvēšanu, kas ir radusies kādas stihiskas nelaimes vai iepriekš neparedzamu apstākļu dēļ, un viņam tādejādi būtu liegta iespēja apmierināt savas pamatvajadzības.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzina, ka atbildētājs pamatoti ir konstatējis, ka nepastāv Sociālās palīdzības un sociālo pakalpojumu likuma 35.panta otrajā daļā noteiktie priekšnosacījumi, lai pieteicējam piešķirtu sociālo palīdzību saskaņā ar šo tiesību normu.

[4.6] Atbilstoši Rīgas domes 2005.gada 15.februāra saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 1.1.punktam saistošie noteikumi nosaka Rīgas pašvaldības sociālās palīdzības veidu, lai nodrošinātu iedzīvotājiem veselības aprūpes pieejamību, pabalsta veselības aprūpei piešķiršanas kārtību un personas, kurām ir tiesības saņemt šo pabalstu.

Saskaņā ar šo noteikumu 2.punktu tiesības saņemt pabalstu ir personai, kura atzīta par maznodrošinātu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, vai, kura veselības stāvokļa dēļ ir nonākusi ārkārtas situācijā. Savukārt saskaņā ar 3.3.punktu tiek piešķirts pabalsts medikamentu, kuri iekļauti Kompensējamo zāļu sarakstā, iegādes izdevumu daļas (t.i., valsts nekompensētās daļas) samaksai. Saskaņā ar 3.4.punktu pabalsts tiek piešķirts, ņemot vērā finansiālās iespējas un pamatojoties uz ārstējošā ārsta atzinumu, individuāli izvērtējot

personas vajadzību saņemt veselības aprūpes pakalpojumus vai iegādāties medikamentus.

No citētajām tiesību normām izriet, ka pašvaldība pabalstu medikamentu iegādei var piešķirt tikai tajos gadījumos, ja tie ir iekļauti kompensējamo zāļu sarakstā un tikai tādā apjomā, kas pārsniedz valsts nekompensēto daļu. Pie tam, piešķirot šādu pabalstu, pašvaldības sociālajam dienestam ir jāizvērtē katrs gadījums individuāli un jāņem vērā ārstējošā ārsta atzinums.

Tiesa konstatēja, ka atbildētājs bija izvērtējis pieteicēja pieprasījumu un konstatējis, ka zāles, kuras bija iegādājies pieteicējs nav iekļautas kompensējamo medikamentu sarakstā, kā arī konstatējis, ka pieteicēja ģimene jau ir saņēmusi sociālos pabalstus, kas pārsniedz Rīgas domes saistošajos noteikumos noteikto pabalstu līmeni pamatvajadzību apmierināšanai.

Pieteicējs nedz savos paskaidrojumos tiesai, nedz arī augstākā iestādē nenoliedz, ka medikamenti nav iekļauti kompensējamo zāļu sarakstā, kā arī nenoliedz, ka viņa ģimene jau ir saņēmusi sociālo palīdzību.

Pie šādiem apstākļiem tiesa konstatēja, ka atbildētājs pamatoti ir atteicis pieteicējam sniegt sociālo palīdzību medikamentu iegādei un konstatējis, ka nepastāv priekšnoteikumi šādas palīdzības sniegšanai.

[4.7] Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 4.panta pirmo daļu sociālos pakalpojumus sniedz tikai pamatojoties uz sociālā darba speciālista veiktu personas individuālo vajadzību un resursu novērtējumu.

Tiesa konstatēja, ka atbildētājs savos lēmumos ir veicis pieteicēja un viņa ģimenes individuālo vajadzību un resursu novērtējumu. Veicot šo novērtējumu, atbildētājs ir konstatējis, ka pieteicēja ģimenei nepamatoti ir izmaksāts dzīvokļa pabalsts Ls 134,86 apmērā, jo šāda pārmaksa ir izveidojusies sakarā ar pieteicēja mātes neuzrādītajiem ienākumiem no algota darba sabiedrībā ar ierobežotu atbildību „Deloitte Latvia”. Pieteicējs šādu atbildētāja apgalvojumu nav apstrīdējis un nav norādījis, ka atbildētājs šādu pārmaksu ir konstatējis kļūdaini.

Atbildētājs arī ir norādījis, ka pieteicējs nav izpildījis savu līdzdarbības pienākumu. Pieteicējs šādu atbildētāja argumentu nav apstrīdējis un nav norādījis, ka ir pildījis savu līdzdarbības pienākumu.

Nēmot vērā iepriekš norādīto, tiesa uzskatīja, ka atbildētājs ir izvērtējis pieteicēja individuālās vajadzības un resursus un pamatoti konstatējis, ka nav pamata pieteicēja pieprasītās sociālās palīdzības sniegšanai.

[4.8] Sociālās drošības likums nosaka personu līdzdarbības saturu savu sociālo tiesību īstenošanā, proti, sniegt ziņas, personiski ierasties, pakļauties medicīniskajai izmeklēšanai, pakļauties ārstēšanai un atveseļošanas pasākumiem, iesaistīties nodarbinātību veicinošos pasākumos.

Tādējādi likums uzliek par pienākumu personai, kas vēlas saņemt sociālo palīdzību, aktīvi līdzdarboties tās sociālo tiesību īstenošanā. Šāda līdzdarbība ir noteikta ar mērķi, lai persona nebūtu pasīva un negaidītu palīdzību no valsts vai pašvaldības, bet aktīvi pati iesaistītos savu sociālo problēmu risināšanā. Sociālās palīdzības pakalpojumi tiek balstīti nevis uz valsts vienpusēju

pienākumu sniegt šos pakalpojumus, bet gan uz savstarpēja sociālo pakalpojumu sniedzēja un saņēmēja sadarbības principa.

Pieteicējs nedz iestādē, nedz arī tiesas sēdē nespēja norādīt uz savu aktīvu līdzdarbību savu sociālo tiesību īstenošanā. Līdz ar to pieteicēja rīcība ir vērtējama kā pasīva un nogaidoša, nevis vērsta uz sadarbību ar sociālā pakalpojuma sniedzēju.

[4.9] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzina, ka pārsūdzētie lēmumi ir tiesiski administratīvie akti un nav atceļami, savukārt pieteicēja pieteikums par to atcelšanu nav pamatots un ir noraidāms.

Ievērojot to, ka pieteicēja pieteikums par pārsūdzēto lēmumu atcelšanu ir noraidāms, tad nav pamatots un ir noraidāms arī pieteicēja pieteikums par labvēlīga administratīvā aktu izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirta viņa pieprasītā sociālā palīdzība.

[4.10] Pieteicējs savā pieteikumā tiesai lūdz atlīdzināt viņam kaitējumu Ls 100,00 apmērā.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Ņemot vērā to, ka tiesa Rīgas domes Labklājības departamenta 2006.gada 6.februāra lēmumu Nr.DL-06-62-ap un 2006.gada 13.marta lēmumu Nr.DL-06-123-ap atzina par tiesiskiem administratīvajiem aktiem, tiesa nekonstatēja pieteicēja tiesību aizskārumu, kas būtu radījis viņam kaitējumu.

Pie šādiem apstākļiem pieteicēja pieteikums par kaitējuma atlīdzinājumu Ls 100,00 apmērā nav pamatots un ir noraidāms.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 10.jūlija spriedumu A.C. iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt minēto spriedumu, pamatojoties uz to, ka tiesa nepiemēroja atbilstošās tiesību normas, proti, likuma „Par sociālo drošību” 1. un 2.pantu, 4.panta pirmo daļu un 11.pantu, Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 4.panta pirmo daļu, 32.pantu, 34.panta pirmo daļu, 35.panta otro un trešo daļu, Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 3.4.punktu, kā arī Latvijas Republikas Satversmes 112.pantu.

[6] Par pieteicēja iesniegto apelācijas sūdzību Rīgas domes Labklājības departaments iesniedza paskaidrojumus, norādot, ka apelācijas sūdzības apsvērumi nav pamatoti un tā ir noraidāma, pamatojoties uz turpmāko.

[6.1] Lai gan pieteicējs apelācijas sūdzībā ir norādījis, ka tiesa nav ņēmusi vērā Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 3.4.punktu un Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta trešo daļu, tomēr atbildētājs norāda, ka spriedums ir pieņemts pamatojoties uz minētajiem normatīvajiem aktiem. Tā kā pieteicēja izvēlētie medikamenti netika kompensēti no valsts, lai saņemtu veselības pabalstu medikamentu iegādei, tika vērtēta pieteicēja atbilstība

Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.85 „Par Rīgas pašvaldības pabalstu veselības aprūpei” 3.4.punktam. Ņemot vērā, ka pieteicējs neiesniedza ārsta atzinumu par ārkārtas veselības stāvokli un nepieciešamību saņemt veselības aprūpes pakalpojumus vai iegādāties medikamentus, pieteicējam pabalsts tika atteikts.

[6.2] Tā kā Rīgas pilsētas pašvaldībā uz lēmuma pieņemšanas brīdi nebija pieņemti saistošie noteikumi, kas regulētu pabalsta piešķiršanu mācību grāmatu, apavu un apģērbu iegādei, pabalsta piešķiršanai bija jāizvērtē pieteicēja atbilstība Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta otrajai daļai.

Lai gan saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1.panta 11.punktu pabalsti mācību grāmatu, apavu un apģērbu iegādei ir uzskatāmi par pamatvajadzībām, tomēr nav objektīvi izsecināms viens no Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta otrās daļas piemērošanas priekšnosacījumiem – ārkārtas situācija, kuras cēlonis ir stihiska nelaime vai iepriekš neparedzams apstāklis, bet sekas – nespēja apmierināt savas pamatvajadzības. Tādējādi atteikums piešķirt pabalstu pamatojoties uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta otro daļu ir pamatots.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja savu apelācijas sūdzību uz tajā norādītajiem motīviem.

Atbildētāja pārstāvis uz tiesas sēdi nav ieradies. Tiesā saņemts atbildētāja iesniegums ar lūgumu atlikt tiesas sēdi sakarā ar pārstāvja prombūtni. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka lietu ir iespējams izskatīt bez atbildētāja pārstāvja piedalīšanās tiesas sēdē, ņemot vērā lietā sniegtos rakstveida paskaidrojumus.

Motīvu daļa

[8] Noklausījusies pieteicēja paskaidrojumus un pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota.

[9] Pieteicējs vērsies ar iesniegumiem pie atbildētāja un lūdzis piešķirt viņam sekojošus vienreizējos materiālos pabalstus:

- 1) mācību grāmatu iegādes izdevumu segšanai Ls 9,58 apmērā;
- 2) pamatvajadzību nodrošināšanai – apavu un apģērba iegādei Ls 40,00 apmērā;
- 3) iegādāto medikamentu apmaksai Ls 13,87 apmērā;
- 4) pabalstu mācību grāmatu iegādei Ls 40,00 apmērā.

[10] Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka

noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, ir jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies. Izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu.

[11] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 32.pants nosaka, ka Sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbaspējīgo personu līdzdarību savas situācijas uzlabošanā. Likuma 35.pants nosaka pabalsta veidus. Pieteicējs pabalstu lūdzis izsniegt, cita starpā, pamatojoties uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta otro daļu, kas paredz palīdzību stihiskas nelaimes gadījumā, tomēr pēc prasījuma satura var pieņemt, ka pieteicējs pretendē arī uz 35.panta trešajā daļā norādīto pabalstu, kas nosaka, ka pašvaldība, ja tā ir nodrošinājusi minimālo ienākumu līmeni, var piešķirt arī citus pabalstus. Šādu pabalstu veidu, apmēru un izmaksas kārtību un personas, kuras ir tiesīgas saņemt šos pabalstus, reglamentē pašvaldības saistošajos noteikumos.

[12] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka apelācijas sūdzībā norādītie apsvērumi attiecas uz lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ko Administratīvā rajona tiesa jau ir izvērtējusi 2007.gada 10.jūlija spriedumā.

Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertais pamatojums, ka labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi konkrētajā gadījumā nav iestājušies, tāpēc tiesai nav pamata apmierināt prasījumu, ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas Administratīvās rajona tiesas sprieduma motivācijai.

[13] Kā savā spriedumā (*lieta Nr. 2000-08-0109*) atzinusi Satversmes tiesa, sociālās tiesības, pie kurām pieder arī sociālā palīdzība, ir ļoti nozīmīgas, taču vienlaikus īpašas tiesības, jo šo tiesību īstenošana ir atkarīga no katras valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Tādējādi sociālā palīdzība netiek sniegta visiem, kas to vēlētos, bet tikai vadoties no noteikta dzīves apstākļu līmeņa. Attiecīgais dzīves apstākļu līmenis tiek noteikts ar normatīvo aktu.

Tas, vai ar normatīvo aktu noteiktais līmenis ir vai nav pietiekams, ir valsts sociālās politikas nevis tiesas izvērtēšanas jautājums. Tiesas

kompetencē nav iejaukties šajā politikā un noteikt citu dzīves līmeņa standartu nekā to izdarījis likumdevējs. Tiesa varētu iejaukties tikai tad, ja konstatētu, ka pieņemot konkrēto lēmumu, pieļauts vienlīdzības, patvaļas aizlieguma, tiesiskās paļāvības vai citu vispārējo tiesību principu pārkāpums (*sal.: Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2004.gada 20.aprīļa sprieduma lietā SKA-33 11.punkts, publicēts: Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta spriedumi un lēmumi 2004. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2005, 288.-289.lpp*). Konkrētajā lietā nav faktu, kas liecinātu par šo principu pārkāpumu attiecībā uz pieteicēju.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

A.C. pieteikumu par Rīgas domes Labklājības departamenta 2006.gada 6.februāra lēmuma Nr.DL-06-62-ap un 2006.gada 13.marta lēmuma Nr.DL-06-123-ap atcelšanu noraidīt.

Spriedumu 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	(paraksts)	V.Endzelis
-----------------------------	------------	------------

Tiesneses	(paraksts)	K.Krastiņa
-----------	------------	------------

	(paraksts)	V.Zommere
--	------------	-----------

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis
Rīgā, 2009.gada 29.janvārī

V.Endzelis